

Näckens polska

A. A. APZELIUS.
1786—1871.

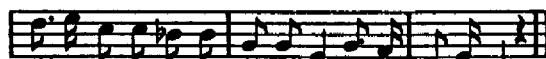
Folkmelodi från Gotland.

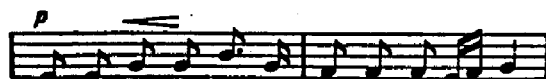
1. Djupt i ha-vet på de-man-te-häll-len
2. Ä-girs dött-rar ho-nom sak-te-li-ga

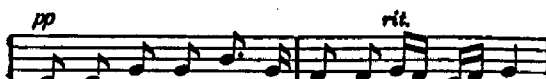
näc-ken vi-lar i grö-nan sal. Nattens tärnor
gung-a fram på den kla-ra sjö. Harpans ljud de

spänna mörka pällen ö-ver skog, ö-ver berg och dal.
gå så sor-ge-li-ga, sö-ka fjärran en väg att dö.

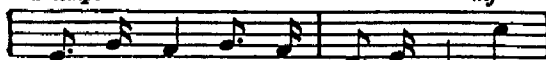
Kvällen här-lig står i svartan högtidskrud.
Fast hans ö-ga står åt dunk-la him-me-len,

När och fjär-ran ej en susning, in-tet ljud
ing-en stjär-na bä-dar nat-tens drottning än.

a tempo

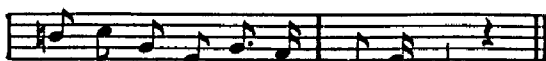
mf

stör det lugn ö-ver nej-den rår, när
Fre-ja smyc-kar sitt gyll-ne hår, och

ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går, när
näc-ken så sin sorg på har-pan slår, och

ha-vets kung ur gyll-ne bor-gen går.
näcken så sin sorg på har-pan slår.

3. »O, var dväljs du, klaraste bland stjärnor, i den blånande skymnings stund, du som fordom, en av jordens tärnor, var min brud uti havets grund? Och när hjärtat brann vid mina ömma slag, smög så skön och blyg de tjusande behag mot min barm i den svala flod, ♯ och gyllne harpan stum på vägen stod. ♯»

6. Nattens tärnor, klara stjärnor alla, gå till dans i den stilla kväll, när de skära silvertoner skalla över stranden från häll till häll. Men när blodig dagens drott i östern står, bleknande och rädd den blida stjärnan går; sorgligt avsked hon blickar ner, ♯ och gyllne harpan klingar icke mer. ♯